

počala nová tříměsíční lhůta promlčecí dnem 21. června a končila dnem 21. září 1921, t. j. ještě dříve, než před nařízením hlavního přeličení, které se stalo dne 26. října 1921, nejvyšší soud nesdílí. Podle § 531 tr. zák. přerušuje se promlčení každým úkonem územského soudu trestního, který směřuje proti vinníkovi jako takovému. Promlčení bylo tudíž přerušeno vydáním shora zmíněného trestního příkazu. Nejvyšší soud položil si především otázku, jaký význam má podání námitek obviněným proti trestnímu příkazu. § 462 tr. ř. stanoví, že, podá-li obviněný proti trestnímu příkazu námitky, nastává řízení řádné. Zákon nestanoví tedy, že podáním námitek se trestní příkaz zcela ničí, nýbrž pouze, že se zrušuje jeho obsah, pozůstávající v odsouzení obviněného a výměře trestu; stíhací soudní úkon sám o sobě, jímž beze sporu jest vydání trestního příkazu, se neodstraňuje, nemůže býti úkonem, vycházejícím se strany obviněného, shlazen. Nenastává proto podáním námitek proti trestnímu příkazu stav takový, jaký byl přiveden trestním oznámením, vydání trestního příkazu, třeba hmotný obsah jeho námitkami byl zbaven platnosti, nepozbývá významu jako formální akt stíhací a proto přerušení promlčení, nastalé tímto soudním úkonem, namířeným proti vinníkovi jako takovému, trvá dále. Druhá otázka, kterou nutno vyšetřiti, je ta, kdy po nastalém přetržení promlčení může započítí běh nová doba promlčecí. Na otázku tuto odpovídá jasně platný trestní zákon v §§ 227 a 531 tr. zák. v ten rozum, že se promlčecí doba v případě, kdy pachatel byl již pro trestný čin vzat ve vyšetřování, počítá od doby rozsudku, jímž byl právoplatně osvobozen, kteréžto ustanovení platí obdobně vzhledem na platný trestní řád také v případě zastavení trestního řízení dle § 90 a 109 tr. ř. Z toho plyne, že, jakmile nastalo přerušení promlčení soudním stíhacím úkonem, nové promlčení nepočíná běžeti od tohoto soudního stíhacího úkonu, nýbrž teprve od toho okamžiku, kdy soudní stíhání bylo ukončeno právoplatným sprostěním obviněného nebo zastavením trestního řízení, že tedy promlčení, nastalo-li již jeho přerušení, nemůže opět počítí za trvání trestního řízení a že zahájené soudní stíhání podržuje svou působnost dále, až do jeho skončení. Tak zvané stavení promlčení je platnému právu trestnímu neznámo. Výjimku činí ovšem ustanovení §§ 27 a 40 zákona o tisku, dle kteréhožto zákonného ustanovení se promlčují delikty, spáchané obsahem tiskopisů, a přestupek zanedbání povinné péče také, když v zahájeném řízení nebylo po 6 měsících pokračováno, přičemž promlčení počíná tu běžeti od posledního úkonu soudního v řízení předsevzatého. Než ustanovení toto jest pozdější, výjimečné, platí jen pro delikty, právě uvedené, a nelze je vztahovati na trestné činy druhu jiného. S hlediska těchto právních úvah — promlčení přestupku dle § 430 tr. zák. bylo přerušeno vydáním trestního příkazu a nová promlčecí doba vůbec nepočala běžeti — jest uznati názor obou stolic, že ohledně tohoto přestupku promlčení nenastalo, za správný a nelze mluvit v tomto směru o porušení zákona.

Čís. 1041.

Rozsudek jest vždy prohlásiti ve veřejném roku. Do rozsudku, jenž nebyl takto prohlášen, nelze podati odvolání. Stalo-li se přece tak, jest řízení, jež bylo o něm zavedeno, zmatečným.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1922, Kr II 645/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečné stížnosti vznesené generální prokuraturou na záštitu zákona právem: Postupem okresního soudu v Uh. Hradišti, jímž byl rozsudek ze dne 12. listopadu 1921, doručen stranám písemně, aniž byl veřejně prohlášen, porušen byl zákon v ustanovení § 231, 268, 458 tr. ř. a rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Uh. Hradišti ze dne 4. května 1922, porušen byl zákon v ustanovení § 466 tr. ř. Tento rozsudek se zrušuje a okresnímu soudu v Uherském Hradišti se ukládá, by po zákonu dále jednal.

Důvody :

V trestní věci proti Lambertu J—ovi a spol. pro přestupek proti bezpečnosti cti konalo se u okresního soudu v Uh. Hradišti poslední hlavní přelíčení dne 12. listopadu 1921 a po skončení průvodního řízení prohlásil soudce, že rozsudek bude vynesena později, nebo-li, jak je protokolováno: »že se vzhledem k důležitosti případu vyhrazuje rozsudek písemnému vyhotovení.« Po té však již soudce veřejného sezení ku prohlášení rozsudku nenařídil, nýbrž písemný rozsudek doručil státnímu zastupitelství dne 9. ledna 1922 a obžalovaným dne 10. ledna 1922. Proti tomuto rozsudku provedlo státní zastupitelství dne 10. ledna 1922 odvolání a navrhlo v prvé řadě zrušení rozsudku toho jako zmatečného, a odkázání věci ku projednání jinému soudci. Soud odvolací rozsudkem ze dne 4. května 1922 tomuto dovolání vyhověl, napadený rozsudek zrušil a přikázal věc okresnímu soudu v Napajedlích ku novému projednání a rozhodnutí v podstatě z toho důvodu, že veřejnost hlavního přelíčení dle ustanovení § 228 tr. ř. a veřejné vyhlášení rozsudku dle § 231 tr. ř. nebyly zachovány. Uvedený postup okresního soudu, jenž rozsudku neprohlásil při veřejném roku, nýbrž stranám jej doručil jen písemně, porušuje zákon v ustanovení §§ 231, 268, 458 tr. ř., dle nichž pro každý trestný rozsudek jest nezbytnou podmínkou, by především byl veřejně prohlášen. Řízení bylo tedy u okresního soudu v Uherském Hradišti neúplné, ježto se mu nedostává zákonného zakončení veřejným prohlášením rozsudku. Leč také rozsudek odvolacího soudu, jenž zrušil rozsudek první stolice, neodpovídá zákonu, neboť právní prostředek odvolání proti rozsudku okresního soudu předpokládá dle § 458, 463 tr. ř. řádně prohlášený rozsudek, jehož tu však vůbec nebylo a proto jest veškeré řízení od vydání písemného rozsudku až do nařízení odvolacího roku a vyhlášení rozsudku odvolacího soudu zmatečným, neboť dle § 466 tr. ř. lze podat odvolání pouze proti prohlášenému rozsudku, nikoliv tedy proti rozsudku, jenž bez prohlášení byl stranám jen písemně doručen.

Čís. 1042.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Pod skutkovou podstatu řetězového obchodu nelze podřaditi jednání při němž dle okolností případu byla vyloučena způsobilost, stupňovati ceny, nebo zdržovati přechod předmětu potřeby na spotřebitele.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1922, Kr II 740/21.)